

az elkötelezettségről,
 a szépség kultuszáról és bukásáról,
 katonák és házasulók eskütételéről,
 háborúról és családról.
 Ifjú házasok: legyetek boldogok.

Az első és az utolsó

Ha volt első, lennie kell utolsóinak is.
 Volt első, és úgy látszik, megvolt az utolsó is.
 Nem az első volt az utolsó, azt jó néhány választotta el a legutóbbiból.
 Az első nem a legelső volt sem neki, sem nekem,
 de az utolsó a legutolsó volt vagy lesz valószínűleg mindkettőnknek.
 Az elsőről mindketten tudtuk, hogy az az első;
 a legutóbbiról én már előre gondoltam, hogy talán az lesz az utolsó,
 neki viszont vélhetőleg meg se fordult ilyesmi a fejében
 [úgy készültem rá, mint az utolsóra, de neki nem szóltam erről,
 ő úgy készülhetett rá, mint egy közbülsőre a többi sorában].
 Az elsőre már csak homályosan emlékszem,
 és érdekes, az eddigi utolsóra is, noha nemrég volt.
 Pontosabban: az elsőből az érzésre jobban emlékszem, a részletekre kevésbé,
 az utóbbiból több részletre, de kevésbé az érzésre.
 Az elsőt még mind a ketten meggyóntuk;
 az utolsónak nevezettet nem hiszem, hogy bármelyikünk is meg fogja gyónni.
 Ennyi, amit az elsőről és az utolsóról most jónak láttam elmondani.

Horváth Eve

maradék remény

ahogy a szél dolgozik: felkapja, viszi, ledobja,
 szögörgeteg, ördögszekér, s megáll ott, hol
 a tél örök, befagy a száj, gyémántporos, akár
 a koponyás ajakbalzsam, amit a webáruházban
 láttam. kamalduliak ülik körül a csendet, benéz
 az ablakon egy szürke macska. gombolyagot
 képelek, ezüst szálakat, ahogyan betelefonódnak
 a homloküregbe, ahol egy csontbagoly huhog.
 szilánkot nyelt az égbolt, vérzik a naplemente,
 azután belilul, mint bántalmazott feleség arca,

öklében elfér az eltérített járat. nincsen szabad
leszállópálya, inkább keringési zavar, hideg végtagok,
oxigénmaszkos casanova, velencei árvízszelfi után.
persze csak nézek felfelé, egy zúzmarás reggelen,
és az áthatolhatatlan rétegek mögé életet gondolok.

ki-ki keresztje

hajnalban a déliben, félreeső helyen, a lépcső alatt cigizek, van időm még
a vonatindulásig. kicsit émelygek, megszólít egy amolyan csavargószerű nő,
bagóval, ha megkínálnám. mondom, hogy nincs túl sok, magam töltöm,
temetésre megyek, ki tudja, mennyire fogy majd. alig pislákolnak a fény
utcából idetartó erők. kérjen valaki mástól, annyian dohányoznak. de én
esküszöm, mondja, miközben elérzékenyül, hogy sohasem kértem, csak
most először, tudja, nincs értelme, hogy éljek. jobb lenne meghalni ma.
á, mért hiszi, válaszolok, a derűt keresse, tessék, kér tüzet is? maga
nyomorultabb, mint én, de a derűt, a viccet talán csak megtalálja,
miért mondana le minden kegyelemről, ami néha adódik. legyen
szép napja, hallja, azzal a kapucnijában mélyen meghajol, hátrálva
elköszön, áldja az eget, én pedig integetek, és vállamra veszem a táskám.

hajnali gyors

a derengő város mintha faust
köpenyéből bújna elő, mozdulatlan
daruk, félkész irodaházak várják,
hogy életre keljenek. kelenföld,
a vonat vontatottan indul, az utas
tompán szemlél, beszélgetés-
foszlányok a háttérben. álmos,
elmosódó pályaudvari graffitik,
rozsdaráncos fémszép, szürke
paplanég. meghalt a nagymama,
temetéshez illő virradat, hiszen
valóságos ravatalozó a reggel,
gyászoló oszlopok kísérik a koporsó-
vagont. később, mint repülő csészealj,
alábocsátja nyalábjait a naptest.
lakatlan nyaraló balatonaligánál,
avar és palánkmagány az udvaron.